

Posem que parlo... De Valladolid

TEXT > ANTONI MAS

Per raons que no venen al cas, viatjo molt sovint a Valladolid. Una ciutat que m'agrada perquè disposa d'amples avingudes, proliferen els monuments i cases nobles (no oblidem que havia estat capital del regne), compta amb el magnífic parc de Campo Grande, al bell mig de la ciutat, i la travessa el gran riu Pisuerga, que li acaba de conferir una especial personalitat.

D'altra banda, la demarcació gaudeix de bona fama pels seus vins, pels formatges, pel bon menjar, en general i, si apuntem un xic més alt, per la consideració de ser on millor es parla la llengua castellana.

Tot plegat la converteix, pel meu gust, en una ciutat summament atractiva.

Quan faig aquest comentari entre els meus amics, coneguts o, simplement, conversadors, les reaccions son diverses: alguns l'admeten amb respecte i fins i tot n'hi ha que l'accepten amb certa simpatia, però, sobretot d'un temps cap aquí, alguns interlocutors es mostren sorpresos -quan no indignats- i mig seriosament, mig en broma, em deixen anar: "Com és possible que parlis tant elogiosament d'aquest bressol de l'espanyolisme mes ranci? Que no et consta que no poden veure els catalans ni en pintura? Que no ho saps que d'aquesta ciutat en diuen, ni mes ni menys, que *Fachadolid*?" Aleshores és quan toca decidir si engegar-los directament a fer punyetes o agafar-s'ho bé i descabellar el recital d'amables justificacions en el sentit que si pretenem defensar-nos amb aquesta actitud ens posem a la mateixa alçada dels energúmens que ens ataquen, que si a per tot arreu hi ha bona i mala gent, etc. etc.

El cas és que aquestes reaccions

d'incomprensió, a banda i banda, entre Catalunya i la resta de l'Estat, inviten a reflexionar seriosament: Si partim de la base que, com és obvi, els ciutadans de fora de Catalunya no tenen cap problema quan ens visiten i que nosaltres tampoc en tenim cap a l'altra banda de l'Ebre, d'on prové aquesta animadversió que ens professem mútuament? Ja sóc conscient que des de Madrid no ens tracten precisament com caldria i que ni tant sols entenen -ni ho pretenen- el nostre fet diferencial, però d'això no en tenen pas la culpa els ciutadans del carrer que, com nosaltres, no pretenen altre cosa que viure en pau i tranquil·litat i, si és possible, anar progressant a poc a poc. Aleshores, com s'explica que la gent ens deixem ensarronar tant fàcilment pels quatre entabanadors que remenen les cireres a un costat i l'altre i no fan més que pensar en els interessos dels respectius partits i en els seus propis?

Sovint, m'agrada fabular a través d'un comentari molt descriptiu que podria ajudar a aclarir la situació: *Des de que el mon és mon, s'ha anat representant una obra dramàtica que porta per nom "El peix gros es menja el petit". Han*

anat canviant els decorats i hem anat canviant els actors, però l'argument de l'obra sempre ha estat el mateix: Antigament eren els amos que abusaven dels esclaus, més cap aquí varen ser els feudals que explotaven el poble i actualment es tracta del gran capital que escanya els ciutadans...

En conseqüència de tot plegat, i segons la meua manera de veure, les diferències no s'haurien pas de dirimir entre catalans i castellans, catòlics i protestants, blancs i negres, europeus i africans... El causant de tots els nostres mals i veritable enemic a batre, no és altre que el capitalisme insaciable; aquest monstre que no respecta ningú ni repara en res per satisfer la seva voracitat. Si fóssim capaços d'entendre això, s'anirien llimant les diferències entre la bona gent d'arreu i potser, entre tots, aniríem trobant la manera de defensar-nos millor del gran enemic comú.

Potser algun lector pensarà que sóc un il·lús somiador de realitats impossibles, però, per si de cas, jo no estic pas disposat a tibar més la corda. Deixeu-me gaudir de Valladolid i que sigui el que Déu vulgui.